

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 7**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 30 C 26/2013 ve věci žaloby o zaplacení 5916,- Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalovaných **O. H. a O. H.**, zastoupeni zákonnou zástupkyní M. K.,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 30 C 26/2013, o zaplacení částky 5916,- Kč s příslušenstvím, **je s o u d**.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 9. 2013, čj. 30 C 26/2013 – 22, **se z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 7. 3. 2014 se Český telekomunikační úřad (dále též „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl kompetenční spor vzniklý mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 7 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 30 C 26/2013.

Na úvod zvláštní senát uvádí, že původní žalovaný R. H., nar. X, naposledy bytem n. K. J. 1000/7, P. 7, dne 17. 2. 2014 zemřel. Dle sdělení pověřené soudní komisařky Mgr. Gajané Rejzkové, notářky se sídlem Havlíčkova 15, Praha 1 ze dne 8. 9. 2015, jsou jedinými dědici zákonné posloupnosti v první třídě dědiců dle § 1635 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, synové O. a O. H. Zvláštní senát proto v návaznosti na toto sdělení pokračoval pro účely rozhodnutí o kompetenčním sporu mezi Obvodním soudem pro Prahu 7 a Českým telekomunikačním úřadem s nimi, jakožto procesními nástupníky původního žalovaného. Jelikož jsou oba nezletilí, jednal soud s jejich zákonnou zástupkyní M. K.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela s právním předchůdcem žalovaných dne 16. 6. 2010 smlouvu, na jejímž základě se mu zavázala poskytovat telekomunikační služby v síti Telefónica O2 (dále jen „smlouva“). Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit smlouvou, Všeobecnými podmínkami pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí žalobce (dále jen „Všeobecné podmínky“) a ceníkem žalobkyně.

Právní předchůdce žalovaných byl v době poskytnutí služeb třetích stran účastníkem mobilní telefonní stanice č. X. Žalobkyně mu umožnila, aby si v souladu s čl. 15 Všeobecných podmínek od třetích subjektů objednal prostřednictvím sítě žalobkyně služby třetích stran, které ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích jsou službami obsahu (typicky různé audiotexové služby, dále horoskopy, hlasování v TV a rozhlasových soutěžích apod.). Služby třetích stran nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla (začínající obvykle číslicemi 901, 906, 909 atp.). Zákazníci si tyto služby dle čl. 15.1 Všeobecných podmínek objednávají voláním na tato čísla s jasně definovaným předčíslem. Podle čl. 15.1 Všeobecných podmínek se žalovaný okamžikem objednání služeb třetích stran zaváže uhradit jejich cenu a souhlasí s tím, že k výběru této ceny je oprávněn výlučně žalobce, přestože služby třetích stran neposkytuje. Ceny za služby třetích stran od jednotlivých poskytovatelů, resp. od prostředníků, jsou za dané zúčtovací období uvedeny v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby, odděleně od služeb elektronických komunikací.

Jelikož právní předchůdce žalovaných neplatil cenu za využití těchto služeb, žalobkyně se žalobou ze dne 19. 3. 2013, podanou u Obvodního soudu pro Prahu 7, domáhala, aby soud uložil právnímu předchůdci žalovaných povinnost zaplatit 5916,- Kč s příslušenstvím za tzv. *služby třetích stran* nebo též *služby obsahu* a přiznal žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 20. 9. 2013, čj. 30 C 26/2013 – 22 vyslovil nedostatek své pravomoci k rozhodování věci (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). Obvodní soud vycházel z § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad s postupem obvodního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 5/2011 - 12, a ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 - 16, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna věcná podmínka. Podle navrhovatele ze smlouvy vyplývá, že k vlastnímu poskytování služeb dochází v síti společnosti Telefónica O2 Czech

Republic, a. s. Jde přitom o služby *Premium SMS/MMS* a *Audiotex*. Tyto služby nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž službami, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací.

Žalobkyně přitom (obvykle) není poskytovatelkou takovýchto služeb. V rámci smlouvy pouze umožňuje účastníkovi objednat si prostřednictvím sítě elektronických komunikací určité zboží nebo služby nabízené jejím smluvním partnerem. Účastník je poté povinen uhradit jejich cenu výhradně prostřednictvím žalobkyně. Podle navrhovatele je tedy předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a předchůdcem žalovaných, konkrétně nárok vyplývající z poplatků za tyto služby. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale Obvodní soud pro Prahu 7.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Obvodní soud pro Prahu 7 i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

První podmínkou jsou osobní předpoklady stran sporu. Na straně jedné se musí jednat o osobu vykonávající komunikační činnost, kterou se dle § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací a provozování přístrojů* dle § 73 citovaného zákona. Druhou stranou sporu musí být osoba splňující předpoklady vyplývající z ustanovení § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (ten, *kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*), případně ustanovení § 2 písm. b) tohoto zákona (ten, *kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*).

Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je splněna tehdy, „*pokud se spor týká povinnosti uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“.

Pokud jde o osobní předpoklady týkající se stran sporu, zvláštní senát nemá pochyb o tom, že společnost Telefónica Czech Republic, a. s., se kterou předchůdce žalovaných uzavřel smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, byla osobou

vykonávající komunikační činnost ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Právní předchůdce žalovaných pak bez pochyby naplňuje charakteristiku účastníka podle ustanovení § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Spornou se nicméně jeví povaha sporu mezi těmito osobami, a to pokud jde o pohledávku žalobkyně, která vychází z poskytnutí služeb *Premium SMS/MMS* a *Audiotex* v celkové částce 5916,- Kč. Navrhovatel namítá, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat, neboť poskytnutá služba není službou elektronických komunikací, ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po síti elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled na obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.*

Ze shora popsané definice služeb elektronických komunikací je zřejmé, že touto službou nelze rozumět každou službu, která bude zpřístupněna účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Do této kategorie nebudou spadat služby, jejichž užívání, respektive přístup k jejich obsahu, poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) sice zprostředkuje svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

V posuzované věci je (z hlediska určení rozhodovací pravomoci) mezi navrhovatelem a obecnými soudy spornou část žalobcem uplatněného nároku v rozsahu odpovídajícímu vyúčtování za poskytnuté služby *Premium SMS/MMS* a *Audiotex*.

Povahou takovýchto služeb se zvláštní senát v minulosti opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 – 7, ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011 – 16 a ze dne 11. 6. 2012, čj. Konf 11/2012 – 14), kde konstatoval, že podstatou těchto služeb jsou krátké textové zprávy, pomocí kterých je zákazníkům operátora umožněno zaplatit prostřednictvím mobilního telefonu cenu za zboží nebo služby (ostatně stejným způsobem tuto službu definuje i současný poskytovatel telekomunikačních služeb, společnost Telefónica Czech Republic a. s. (in http://www.o2.cz/osobni/203283-sms_mms/91670-premium_sms.html#d257093)). Tyto služby tedy neposkytuje telekomunikační operátor, ale jeho smluvní partneři; vyúčtované služby *Premium SMS* a *Audiotex* tak neposkytla společnost Telefónica Czech Republic, a. s., ale prostřednictvím své sítě elektronických komunikací pouze umožnila (zpřístupnila) žalovanému užívání služeb smluvních partnerů. Zvláštní senát tedy shledal, že předmětné služby poskytnuté právnímu předchůdci žalovaných, označované též jako „*služby třetích stran*“, nejsou dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem

o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu poskytovatele telekomunikačních služeb, žalovaných a poskytovatele služby obsaženy podmínky stanovené větou první, případně též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou služby elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť dle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

Z uvedených důvodů zvláštní senát výrokem I. vyslovil, že rozhodnutí o věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 30 C 26/2013, o zaplacení částky 5916,- Kč s příslušenstvím je dána pravomoc soudů (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

Podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší zvláštní senát rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Výrokem II. bylo tedy zrušeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 9. 2013, čj. 30 C 26/2013 – 22.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního] i soudy. Ve shora vymezeném rozsahu bude tedy povinností Obvodního soudu pro Prahu 7 pokračovat v řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 5 odst. 4 zákona č. 131/2002 Sb.).

V Brně 27. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu